

de gegevens in zake de premie-opbrengst ingevolge de Ziektewet betreffen het jaar 1942. Over dat jaar is rond f 49 000 000 aan premie opgebracht.

Geen gegevens zijn bekend van gevallen, waarin de ziekte tegen de 26ste week afloopt, doch de werknemer zich na korte tijd weer opnieuw ziek meldt. De ondergetekende moge in dit verband echter verwijzen naar artikel 40 der Ziektewet, hetwelk verhindert, dat in dergelijke gevallen telkens weer een vol halfjaar ziekingeld zou behoren te worden uitgekeerd.

De vraag, hoe het een en ander geregeld is ten aanzien van de seizoenarbeiders, is de ondergetekende niet duidelijk. Gedurende de tijd, dat zij arbeid verrichten, zijn zij verzekerd ingevolge de Ziektewet. Na afloop daarvan zijn zij niet meer verzekerd, tenzij het bepaalde in de artikelen 30 of 55 der Ziektewet van toepassing is. Over de tijd, dat niet gewerkt wordt en geen loon betaald wordt, behoeft de werkgever geen premie te betalen. Wordt de seizoenarbeider tijdens de uitkeringsduur van het ziekingeld ontslagen, dan blijft het ziekingeld normaal doorlopen.

Het ontmoet bij de ondergetekende geen bezwaar artikel 55, lid 11, der Ziektewet in dier voege te wijzigen, dat de daarin vervatte termijn van een maand wordt gebracht op 300 dagen. Het is dan evenwel noodzakelijk een overeenkomstige wijziging aan te brengen in artikel 4, eerste lid, van het besluit van de Secretarissen-Generaal van de Departementen van Sociale Zaken en van Financiën van 25 September 1943 (*Staatsblad* no. S 807) betreffende uitkering van kraamgeld in gevallen, waarin daarop krachtens de Ziektewet geen aanspraak bestaat. De daartoe strekkende wijzigingen zijn in bijgevoegde Nota van Wijziging opgenomen.

Artikel IV.

De betekenis van de slotzin van het nieuwvoorgestelde tweede lid van artikel 71 der Invaliditeitswet is niet, dat bij verjaring van de uitkering van ziekingeld de uitkering krachtens de Invaliditeitswet geheel komt te vervallen. Deze laatste uitkering kan alsdan ingaan van het tijdstip af, dat de aanspraak op uitkering van ziekingeld zou zijn beëindigd geworden, indien de aanspraak daarop niet was verjaard. De ondergetekende heeft er evenwel geen bezwaar tegen de verjaringstermijn van zes maanden te brengen op negen maanden. De wijziging daartoe is in de Nota van Wijziging opgenomen.

De Minister van Sociale Zaken,
W. DREES.

489. 6.

NOTA VAN WIJZIGING.

(Ingezonden bij brief van 8 Juli 1947.)

In het ontwerp van wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

I.

Na artikel III wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

„Artikel IV.

In het elfde lid van artikel 55 der Ziektewet wordt in plaats van „binnen een maand” gelezen: „binnen driehonderd dagen”.

II.

De artikelen IV, V en VI worden onderscheidenlijk genummerd: V, VI en VII.

III.

In het bij artikel V (nieuw) voorgestelde nieuwe vijfde lid van artikel 141 der Ziektewet wordt in plaats van „zes maanden” gelezen: „negen maanden”.

IV.

Na artikel VII (nieuw) wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

„Artikel VIII.

In artikel 4, eerste lid, van het besluit van de Secretarissen-Generaal van de Departementen van Sociale Zaken en van Financiën van 25 September 1943 betreffende uitkering van kraamgeld in gevallen, waarin daarop krachtens de Ziektewet geen aanspraak bestaat (*Staatsblad* no. S. 807) wordt in plaats van „binnen een maand” gelezen: „binnen driehonderd dagen”.

V.

De artikelen VII en VIII worden onderscheidenlijk genummerd IX en X.